

?Ni una maleïda hora sense desnonaments

«En el camí per arribar a la porta d'un desnonament hi ha moltes etapes, i normalment fallen totes com a mínim una vegada cada 55 minuts, 24 hores al dia, 365 dies a l'any»

Cada 55 minuts, una família és desnonada a Catalunya. Una simple dada que explica la crua realitat de la situació de l'habitatge a Catalunya. Malgrat aquesta situació, no hi ha una resposta per part de les institucions públiques, talment una qüestió amb la qual cal conviure com a societat en la "nova normalitat".

En el camí per arribar a la porta d'un desnonament hi ha moltes etapes, moltes, i normalment fallen totes i cada una d'elles, com a mínim una vegada cada 55 minuts, 24 hores al dia, 365 dies a l'any. La primera falla, considerar l'habitatge una forma d'enriquir-se i no el bé essencial que és. A partir d'aquí, podria parlar del marc legal que garanteix que l'habitatge sigui una mercaderia per enriquir-se. També, de la manca de polítiques d'habitatge públic reals que des de fa dècades, de la falta de recursos i voluntat a la Generalitat i serveis socials de l'Ajuntament de torn... entre molts altres factors. Al final, el resultat sempre és el mateix: s'arriba a la porta, amb una ordre judicial, un exèrcit d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra que intenten expulsar una família i de passada imputar a totes les persones que hi posen el cos per evitar-ho.

Allà, "la maquinària", ho arrossega tot, "la culpa no és de ningú". Però, s'ha arribat a la porta i no té cap importància que una família amb menors dormi al carrer perquè un fons voltor vol especular, si ho diu un jutge, si ho diu la llei. Doncs no, no és així, i tant els agents de policia com el Departament d'Interior, com el Govern de la Generalitat ho saben perfectament. L'enemic a abatre són els fons voltors, bancs i grans propietats; al camp de batalla compareixen institucions i veïnes, però les primeres, tot i servir a les darreres, si posen enfront, mai al costat.

A alguns ja els està bé, a altres els fa por la pèrdua de competències que pot suposar negar-se a col·laborar en l'expulsió de la gent de les seves cases. Ens diran: "Sempre és millor que vulnerem nosaltres els drets de la gent que no que ho facin d'altres", de debò? I ens respondran: "Ho farem amb més respecte als drets humans i amb més cura", de debò? I això ens porta a la proposta, a allò que qualsevol govern amb una mínima sensibilitat social hauria de fer arribats a aquest punt, plantar-se. Per fer-ho no cal ser ni comunistes, ni tan sols d'esquerres, només tenir un mínim de respecte a la vida de la gent del país.

Som conscients que això suposa desobeir una ordre judicial, a la llarga la pèrdua de la competència de policia judicial per part dels Mossos. Doncs sí, a això anem. Aquestes serien les millors notícies possibles pel país i per la seva gent. Suposaria que hi ha un govern que es posa al costat dels veïns i veïnes, suposaria fer evident que les lleis estatals no tenen cabuda en la nostra societat, suposaria empoderar la gent perquè es mobilitzés amb més força en defensa d'un habitatge digne, suposaria una impugnació total a l'Estat Espanyol i a les seves normes, suposaria explicar amb fets el que ens podria oferir un nou país i suposaria, sobretot, garantir el dret a un habitatge digne per tothom. Una condició, de mínims i de màxims, començar a recórrer un camí de llibertat.